

Hoewel de natuur in al haar verschijningsvormen meer wijsheid toont dan alle mensen bij elkaar ooit zouden kunnen, zijn er toch mensen die zich over haar beklagen. Ze zijn ervan overtuigd dat het beter met hen gesteld zou zijn en dat alles makkelijker zou zijn, als ze met een ander geslacht geboren waren. De vrouwen, of in ieder geval degenen van het vrouwelijk geslacht die vinden dat mannen volmaakter geschapen zijn en bij lange na niet aan zo veel zwakheden onderworpen zijn, wensen voortdurend dat zij hetzelfde voorrecht kregen. Sommigen van hen beweren dat ze op die manier tot wonderlijke dingen in staat zouden kunnen zijn.

Van jongs af aan ben ik een van hen geweest. Ik vind dat de natuur mij het grootste onrecht ter wereld gedaan heeft, door mij in een vorm geboren te laten worden waarin ik niet op veel geluk hoef te rekenen. Al helemaal omdat ze mij een hart gegeven heeft dat door geen gevaar verschrikt kan worden en dat zelfs de dood met een koele blik zou kunnen aanzien.

Omdat ik hier zo ongelukkig over was, en omdat al mijn neigingen mannelijk waren, konden mijn ouders, die het lot ook nooit veel had gegund en die daarom geen bijzonder rijk leven leiden, mij zelden zo ver krijgen dat ik me met het huishouden wilde bemoeien, zoals andere meisjes van mijn leeftijd. En als ik het al deed, was het om gehoorzaam te zijn. Het was voor iedereen duidelijk dat ik het meer uit dwang deed dan dat ik graag een goede huishoudster wilde worden. Omdat dit mijn moeder veel verdriet deed, verloor ze al haar geduld en moederlijke liefde zo erg dat ik de uitingen van haar woede soms wekenlang moest verdragen. En, omdat men het niet lichter op kon nemen, werd ik uiteindelijk bijna elke dag om de minste redenen genadeloos afgerost. Dit vond ik verschrikkelijk, vooral omdat ik toen al helemaal volgroeid was en me daarom inbeelde dat ik ondertussen wel eens minder streng behandeld zou mogen worden. Maar ik moest geduld hebben, want ik wist niet wat ik beter kon doen. Desalniettemin hoopte ik elke dag op een gelegenheid die mij van dit droeve lot zou kunnen verlossen.

Terwijl ik langzaam maar zeker aan niets anders meer kon denken, bereikte ons het nieuws uit Maastricht, waar ik geboren ben en waar mijn ouders woonden, dat in Brussel de trommels klonken voor de Prins van Condé, omdat hij een groot leger nodig had voor een grote onderneming. Nooit eerder hoorde ik beter nieuws. Ik dacht dat ik eindelijk mijn kans kreeg om zowel mijn moeders woede niet meer te hoeven vrezen én de razende oorlogszucht, die ik in mijn borst voelde woelen, te gehoorzamen. Ik besloot ter plekke om naar Brussel te gaan en mij in te laten schrijven bij dit nieuwe leger.